

Z KAŽDÉHO POLICISTY SE JEDNOU
MŮŽE STÁT PODEZŘELÝ...

MICHAEL CONNELLY

ANDĚLSKÝ LET

„DALŠÍ PŘÍPAD DETEKTIVA BOSCHE
JE DECHBEROUCÍ JÍZDOU!“
EVENING STANDARD

ANDĚLSKÝ LET

Michael Connelly

ANDĚLSKÝ
LET

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 1998
Translation © Alena Raková – dědicové, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2024
Z anglického originálu *Angels Flight* přeložila Alena Raková
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0950-5
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Věnováno McCaleb Jane Connellyové

1

To slovo zaznělo z jeho úst nezvykle cize, jako by promluvil někdo jiný. Ve vlastním hlase se mu ozývala naléhavost, kterou nepoznával. Obyčejné haló, které nedočkavě pronesl do telefonu, bylo plné naděje hraničící téměř se zoufalstvím. Ale hlas, jenž se mu ozval, nebyl ten, který toužil slyšet.

„Detektiv Bosch?“

V tu chvíli se cítil pošetile. Zajímalo ho, jestli si volající povšiml napětí v jeho hlase.

„Tady poručík Michael Tulin. Je to Bosch?“

Jméno Boschovi nic neříkalo a chvilkovou starostí o to, jak zněl jeho hlas, mu projel do mozku osten strachu.

„Ano, Bosch. Co je? Nějaká nehoda?“

„Čekejte, přepojím vás k zástupci náčelníka Irvingovi.“

„Co se...“

Ozvalo se cvaknutí a bylo ticho. Bosch si uvědomil, kdo je Tulin – Irvingův pobočník. Bosch strnule stál a čekal. Rozhlédl se po temné kuchyni; okénko ve dvířkách trouby zářilo bledým světlem. Jednou rukou držel u ucha telefon, druhou si nevědomky položil na břicho, kde se mu v útrobách svými chapadly svíjela chobotnice strachu a hrůzy. Podíval se na svítící číslice na hodinách sporáku. Byly dvě hodiny po půlnoci – od chvíle, kdy se na ně díval naposledy, uběhlo teprve pět minut. Tohle není běžný postup, napadlo ho najednou, když čekal na spojení. Tohle přece nevyřizují telefonicky. Přijdou až k vám domů. Tohle vám řeknou tvář v tvář.

Konečně. Irving na druhém konci linky zvedl telefon.

„Detektiv Bosch?“

„Kde je? Co se jí stalo?“

Uběhly další okamžiky mučivého ticha. Bosch čekal, oči zavřené.

„Promiňte?“

„Jenom mi řekněte, co s ní je! Myslím... je naživu?“

„Není mi moc jasné, detektive, o čem to mluvíte. Volám proto, že je nezbytně nutné, abyste co nejrychleji svolal svůj tým. Mám pro vás zvláštní úkol.“

Bosch otevřel oči. Pohlédl kuchyňským oknem do temného kaňonu pod svým domem. Sledoval očima strmou stráň dolů k dálnici a potom neméně strmý protější svah až nahoru k obdélníku hollywoodských světel zářících ve výseči cesty přes Cahuengský průsmyk. Rád by věděl, jestli každé to světlo znamená, že je tam někdo vzhůru a marně čeká na toho, kdo nehodlá přijít. Zahlédl v okně svůj odraz. Vypadal vyčerpaně. Dokonce i v temném skle rozeznával hluboké kruhy vyryté pod očima.

„Je to velmi naléhavé, detektive Boschi. Můžete okamžitě přijet nebo jste...“

„Samozřejmě, jsem v pořádku. Byl jsem teď jen trošku mimo.“

„No, je mi líto, že jsem vás vzbudil, ale na to byste měl být snad už zvyklý.“

„Ano, to jsem, všechno je v pohodě.“

Bosch mu neřekl, že ho nevzbudilo zazvonění telefonu. Že bloumal po temném domě a... čekal.

„Tak to rozjeďte, detektive. Už nám tam na místě činu stydne kafe.“

„Co se stalo?“

„To si řeknem, až sem dorazíte. Nechci, aby se to ještě déle protahovalo. Obvolejte svůj tým. Ať co nejdřív přijedou do Grand Street. Konečná stanice Andělského letu. Víte, o kterém místě mluvím?“

„Bunker Hill? Ale to není můj...“

„Vysvětlím vám to, až tady budete. Vyhledejte mě, hned jak se objevíte. Kdybych byl na dolní stanici, přijďte za mnou dolů, dřív než budete mluvit s někým jiným.“

„A co poručík Billetsová? Měla by...“

„O tom, co se děje, bude informována. Takhle jen ztrácíme čas. Tohle není prosba, je to rozkaz. Dejte své lidi dohromady a ať už jste tady. Vyjasnili jsme si to?“

„Jistě.“

„Tak jste očekáván.“

Irving zavěsil, aniž by čekal na odpověď. Bosch stál ještě chvíli s telefonem u ucha, přemítal, co se děje. Andělský let byl název lanové dráhy, která dopravovala lidi po příkrém svahu kopce jménem Bunker v centru Los Angeles, daleko za hranicemi Hollywoodu a působnosti tamního oddělení vražd. Jestliže měl Irving nějakého nebožtíka na Andělském letu, vyšetřování by mělo připadnout pod pravomoc policejního oddělení v městském centru. Pokud by případ nemohli zvládnout příslušní detektivové, ať už kvůli návalu práce či osobním problémům, anebo kdyby byl posuzován vzhledem k předpokládané reakci veřejnosti jako příliš důležitý nebo choulostivý, potom by ho hodili na krk detektivům z kriminálky. Skutečnost, že se sám zástupce náčelníka policie v sobotu v noci, hluboko před svítáním, v případě angažoval, ukazovala na poslední možnost. Ale důvod, proč povolal Bosche a jeho tým místo policistů z kriminálního oddělení, zůstával záhadou. Ať už měl Irving na Andělském letu cokoliv, nedávalo to smysl.

Bosch se ještě jednou zahleděl do temného kaňonu, spustil ruku s telefonem dolů a vypnul ho. Toužil si dát cigaretu, ale vydržel bez ní skoro celou noc. Teď by to neměl vzdát.

Otočil se a opřel o kuchyňský pult. Podíval se znovu na telefon, zvedl ho a zmáčkl tlačítko s předvolbou na Kizmin Riderovou. Jerryemu Edgarovi zavolá, až si promluví s ní. Bosch pocítil jistou známku úlevy, ale nechtěl si to připustit. Sice ještě nevěděl, co ho na Andělském letu čeká, ale určitě mu to odvede myšlenky od Eleanor Wishové.

Riderová se ozvala po dvou zazvoněních a zněla docela čile.

„Kiz, tady je Harry,“ řekl. „Máme práci.“

2

Bosch se s Riderovou a Edgarem dohodl, že se setkají na Hollywoodské policejní stanici, vyzvednou si služební vozy a potom se společně vydají do centra Los Angeles k Andělskému letu. Když sjížděl svým jeepem dolů do města, pustil si rádio a na zpravodajské stanici KFWB vyslechl mimořádnou reportáž o probíhajícím vyšetřování vraždy na trati historické lanové dráhy. Reportér vysílající z místa činu sděloval, že byla nalezena dvě mrtvá těla uvnitř jednoho z vozů lanovky a že se už dostavilo několik příslušníků kriminálního sboru. A tím také rozsah jeho informací končil, protože, jak poznamenal, policie obehnila žlutou páskou neobvykle rozsáhlý prostor kolem místa činu, takže se nemohl podívat blíže. Když Bosch dorazil na stanici, předal tuhle nepatrnou trošku vědomostí Edgarovi a Riderové, zatímco vypisovali formuláře na výdej tří služebních aut z vozového parku.

„Tak to vypadá, že budu hrát kriminálce zadělaný přicmrdávače,“ usoudil Edgar, a dal tak najevo své rozhořčení nad tím, že byl vytržen ze spánku jenom kvůli tomu, aby pravděpodobně strávil celý víkend poskakováním kolem čmucharů z kriminálky. „My budem mít prd a oni slávu. A to ani tenhle víkend nemusíme trčet na telefonu. Proč si Irving vlastně nezavolal Rice, když už potřeboval tým z Hollywoodu?“

Edgar měl pravdu. Tým číslo jedna – Bosch, Edgar a Riderová – nejenže tento víkend nesloužil, ale neměl ani telefonickou pohotovost. Kdyby Irving dodržoval předepsaný postup, měl volat Terryho Rice, který velel týmu číslo tři a který měl být přes víkend k dosažení na telefonu. Ale Boschovi už došlo, že Irving žádný oficiální postup nedodržoval, obzvlášť když zástupce náčelníka volal rovnou jemu,

dřív než se dohodl s jeho přímou nadřízenou, poručíkem Grace Billetsovou.

„No, Jerry,“ řekl Bosch, více než zvyklý na partnerovo skuhrání, „za chvíli budeš mít možnost zeptat se zástupce náčelníka osobně.“

„Jo, jasně, zeptám se, a na příštích deset let se uprdelím dole v přístavu.“

„No, počkej, tam maj na stanici bezva veget,“ přisadila si Riderová, jenom aby Edgara trochu vytočila. Věděla, že Edgar bydlí ve Valley a že přeložení na policejní stanici v přístavní čtvrti by znamenalo dojíždět nekonečných devadesát minut dvakrát denně. Byla to takzvaná dálniční terapie, oblíbená metoda těch nahoře, jak neoficiálně potrestat nespokojence a problémové policisty. „Tam dělaj policajti tak šest, sedm vražd do roka.“

„No, to je sice moc pěkný, ale mě ať z toho vynechaj.“

„Víte co, vy dva?“ zasáhl Bosch. „Padáme a se všemi těmi nesmysly se budem trápit později. Neztraťte se.“

Bosch zamířil po Hollywood Boulevardu na dálnici 101 a za minimálního provozu po ní sjížděl dolů do centra Los Angeles. V polovině cesty zkontroloval zpětné zrcátko a viděl vozy svých parťáků, jak se v jízdách pruzích proplétají za ním. Snadno je mezi ostatními auty rozpoznal i ve tmě. Nebylo divu. Všechny služební vozy detektivů byly natřeny černě a bíle a vypadaly naprosto stejně jako vozy policejních hlídek s jedinou výjimkou, že neměly přes střechu výstražná pohotovostní světla. Označit anonymní auta detektivů byl neskutečný nápad, který se zrodil v hlavě předchozího náčelníka policie. Celá ta akce byla podfuk, kterého se náčelník dopustil jen proto, aby splnil svůj slib daný občanům – dostat na ulici více policistů. Tím, že nechal vyměnit civilní auta detektivů za auta černobílá, vzbudil u veřejnosti mylný dojem, že městem projíždí mnohem více policejních hlídek. Kdykoliv potom promlouval k občanům, neopomenul hrdě oznámit, že počet policistů na ulicích se zvýšil o stovky. Ale jaksi zamlčel, že k nim započítává i detektivy v černobílých služebních vozech.

Zatím detektivové, ve snaze vykonávat svoji práci – kterou bylo třeba dělat hlavně nenápadně – jezdili v černobílých autech jako viditelné terče. Bosch ta auta přímo nenáviděl.

Nejednou, když už měl v ruce soudní příkaz a se svými lidmi se pokoušel zatknout obviněného nebo udělat domovní prohlídku, se akce zhatila, protože jejich příchod byl, a to v dostatečném předstihu, signalizován jejich vlastními auty. Bylo to neuvěřitelně stupidní a nebezpečné, ale protože to byl příkaz náčelníka, dodržovala ho všechna policejní oddělení, a to dokonce i potom, když nebyl jmenován do funkce na další pětileté období. Bosch jako mnoho detektivů losangeleské policie choval naději, že nový náčelník brzy vydá rozkaz, kterým se vozový park detektivů uvede do původního stavu. Zatím si nechával služební vůz na stanici, i když detektivové měli laskavé svolení vrchnosti, že mohou služebními auty jezdit domů. Ale Bosch nechtěl, aby mu před domem stálo černobílé policejní auto. Ne v LA. Nikdy nemůžete vědět, jakou hrozbu to může přilákat – třeba až za práh vašeho domu.

Dorazili do Grand Street ve dvě čtyřicet pět. Když Bosch zastavil u záboru, uviděl nezvykle velké množství policejních vozidel zaparkovaných podél chodníku na California Plaza. Zaznamenal furgony koronera a kriminální laboratoře, několik hlídkových vozů a o něco víc sedanů patřících detektivům – ne černobíle označené vozy, ale běžná, civilní auta, která i nadále používali kolegové z kriminálky. Zatímco čekal, až Edgar a Riderová zaparkují, otevřel si kufřík, vyzval z něho mobil a zavolal domů. Po pěti zvoněních převzal hovor záznamník a vlastní hlas mu řekl, ať zanechá vzkaz. Už to chtěl odkliknout, když se rozhodl, že vzkaz zanechá.

„Eleanor, to jsem já. Jsme na výjezdu... ale zavolej mi na pager nebo na mobil, až přijdeš, ať vím, že jsi v pořádku... hm, v pořádku, to je všechno. Tak ahoj – jo, teďka je asi dvě čtyřicet pět. Sobota ráno. Ahoj.“

Edgar a Riderová došli k jeho vozu. Odložil telefon a s kufříkem vylezl ven. Edgar, nejvyšší z nich, nadzvedl žlutou pásku ohraničující místo činu, oni ji podlezli, udali svá jména a čísla odznaků uniformovanému strážníkovi, který si je zapsal do seznamu, a vydali se přes California Plaza. Tohle kameny vydlážděné náměstí bylo centrem Bunker Hill. Vzniklo spojením dvou výškových kancelářských budov obložených mramorem, obytného věžáku a Muzea moderního umění. V jeho středu stála obrovitá fontána s vodní

nádrží připravenou zrcadlit hru tryskající vody a blikajících světél, ale vzhledem k pozdní době byla čerpadla i světla vypnutá, takže její hladina nezrcadlila nic a voda byla klidná a černá.

Vzadu za fontánou byla umístěna stanice staré kabelové lanovky, které se říkalo Andělský let. Zrovna tak jako Los Angeles, Město andělů, v jehož centru se nacházela, i ona si vypůjčila jméno od poslů božích. Její horní stanice na California Plaza byla postavena v historizujícím dekorativním stylu a vedle stál malý domek s ještě původním tažným zařízením. Právě kolem téhle stavbičky se rojila většina vyšetřovatelů a uniformovaných policistů, jako by na něco čekali. Bosch se díval po vyholené blýskající se lebce, která náležela zástupci náčelníka policie Irvinu Irvingovi, ale nikde ji neviděl. Vkročil se svými partnery do davu arazil si cestu směrem k osamělému vozu lanové dráhy, který stál na konci trati. Cestou zaznamenal mnoho tváří patřících detektivům z kriminálního oddělení. Byli to muži, s kterými před léty, když ještě patřil k tomuto elitnímu sboru, pracoval. Pár jich Boschovi pokynulo nebo na něj zavolalo jménem. Bosch uviděl Francise Sheehana, svého dřívějšího parťáka, jak stojí sám opodál a kouří cigaretu. Bosch se odtrhl od svých kolegů a přešel k němu.

„Ahoj, Frankie,“ poklepal mu na rameno. Byl upřímně rád, že ho po čase vidí. „Co se to tady děje?“

„No ne, Harry! Kde se tu bereš?“

„Irving nás zavolal.“

„A sakra. Tedy promiň, parťáku, ale tohle bych nepřál ani svému nepříteli.“

„Proč, o co...“

„Radši si nejdřív promluv s Irvingem. Drží to pořádně pod pokličkou.“

Bosch zaváhal. Sheehan vypadal utahaně, ale Bosch svého dřívějšího parťáka v poslední době nevidal. Neměl ani ponětí, co mohlo vtisknout tmavé kruhy pod Frankieho laskové oči nebo kdy se mu vryly do tváří. Na chvíli mu před očima vyvstala vlastní tvář, která se na něj z odrazu ve skle dívala poměrně nedávno.

„A jinak, Francisi, všechno dobrý?“

„Víc než kdy jindy.“

„Tak jo, ještě dáme řeč.“

Bosch se připojil k Edgarovi a Riderové, kteří stáli poblíž vozu lanové dráhy. Edgar nenápadně kývl hlavou vlevo od Bosche.

„Ty, Harry, vidíš to, co já?“ řekl tlumeným hlasem. „To je sám Chastain Čestný se svojí smečkou. Co tady ty blbečkové děláj?“

Bosch se otočil a uviděl skupinku mužů z oddělení vnitřních záležitostí.

„Nemám tušení,“ odpověděl.

Chastain se s Boschem na chvíli zaklesli očima, ale Bosch se odvrátil. Nestálo za to plýtvat energií a nechat se vyčerpávat tím, že bude zírat na chlapa z OVZ. Místo toho se soustředil na to, aby zmapoval všechno dění na místě činu. Začínal být pěkně zvědavý. Spousta čmucharů z kriminálky poplaskujících se všude kolem, namyšlení fízlové z OVZ s Chastainem v čele, a sám zástupce náčelníka policie na místě činu – to všechno naznačovalo, že jde o něco mimořádného.

S Edgarem a Riderovou v závěsu si Bosch propracovával cestu k vozu lanovky. Byla v něm nainstalována přenosná světla a vůz byl osvětlen jako výkladní skříň. Uvnitř se činili dva policejní technici. Z toho Bosch poznal, že dorazil dost pozdě. Policejní technici totiž nevstupovali na scénu dřív, dokud koronerovi technici neskončili se svojí vstupní procedurou – prohlášení oběti za mrtvou, fotografování těla *in situ*, prohlídka těla kvůli zraněním, zbraním a identifikaci.

Bosch přistoupil k vozu a otevřenými dveřmi se podíval dovnitř. Technici měli v práci dvě těla. Žena byla rozhozena na jednom z vyvýšených sedadel umístěných kolem uličky procházející vozem. Na sobě měla šedivé legíny a bílé triko sahající ke stehnům. Na prsou se jí rozléval veliký krvavý květ. Vykvetl z místa, kde do ní pronikla jediná, přesně zacílená, smrtící kulka. Hlava se jí zvrátila dozadu, na parapet okna za sedadlem. Vlasy i rysy obličeje byly tmavé. Její rodokmen nejspíš sahal někam jižně od hranic. Na sedadle vedle těla ležela igelitová taška plná nějakých věcí, které Bosch neviděl. Nahoře z ní vyčuhovaly složené noviny.

U zadních dveří, na stupňovitě se zvedajícím podlaze vozu, leželo tvář k zemi tělo černocho v tmavě šedém obleku. Z místa, kde Bosch stál, bylo na muži viditelné jediné zra-

nění – průstřel pravé ruky. Bosch věděl, že později bude tohle zranění v pitevní zprávě uvedeno jako zranění způsobené při obraně. Muž zdvihl ruku v marném pokusu odrazit výstřel. Podobné reakce Bosch vídával často, během všech těch let služby, ale znovu a znovu ho zaráželo, jak zoufale se lidi pokoušejí smrti uniknout. Zvednout ruku, abyste zastavili kulku, je snad to nejzoufalejší gesto.

I když mu technici občas zastiňovali výhled, viděl přímo skrz vůz lanovky dolů po trati až k dolní stanici na Hill Street, ležící o nějakých sto metrů níže. Stanice byla na úpatí Bunker Hill a stál v ní druhý vůz lanovky, který byl přesným duplikátem vozu nahoře. U vchodu do stanice viděl Bosch další detektivy, jak se motají kolem turniketů, a na druhé straně ulice zavřenou bránu do staré tržnice Grand Central Market.

Když ještě jako kluk jezdil touhle lanovkou, snažil se přijít na to, jak vlastně funguje. Pořád si to pamatoval. Dva stejné vozy v protiváze. Když jel jeden po trati nahoru, druhý jel dolů a naopak. Navzájem se mýjely v polovině trati. Už je to spousta let. Jezdával Andělským letem dávno předtím, než se Bunker Hill přerodil v prosperující obchodní centrum s výškovými budovami ze skla a mramoru, s elegantními obytnými komplexy, s množstvím muzeí a fontán, kterým se honosně říká vodní zahrady. Tenkrát byl Bunker Hill místem, kde se kdysi velkolepé viktoriánské domy začaly měnit v ošuntělé penzióny. A Harry jezdíval s maminkou nahoru, aby se na Bunker Hill poohlédli po nějakém místě, kde by mohli bydlet.

„Konečně, pan detektiv Bosch.“

Bosch se obrátil. Zástupce náčelníka policie Irving stál v otevřených dveřích malého domku, ve kterém byla strojovna a tažné zařízení lanovky.

„Všichni vy tam,“ zavolal a naznačil Boschovi, aby šel s ostatními dovnitř. Vstoupili do úzké místnosti, jejíž nevelký prostor převážně vyplňovala obrovská tažná kola, která kdysi posunovala vozy lanovky po strmé trati nahoru a dolů. Bosch si vzpomněl, jak někde četl, že když byl Andělský let před pár lety zrenovován a zhruba po čtvrtstoleté přestávce znovu uveden do provozu, lana i kola byla nahrazena elektrickým systémem monitorovaným počítačem.

Po jedné straně kol umístěných uprostřed místnosti bylo u stěny místo právě tak pro malý stolek a dvě rozkládací židle. Na druhé straně byl počítač s ovládacím panelem, křeslo operátora a stoh lepenkových krabic. Vrchní byla otevřená a v ní štos letáčků o historii Andělského letu.

U vzdálenější zdi, skrytý ve stínu za starobylym kolem, stál muž s rukama založenýma na prsou. Opíral se zády o zeď a zbrázděnou, od slunce zarudlou tvář měl skloněnou k podlaze. Bosch ho dobře znal. Kdysi pro kapitána Johna Garwooda, velitele kriminálního oddělení, pracoval. Z výrazu Garwoodovy tváře bylo zřejmé, že o něčem soustředěně hloubá. Na detektivy se ani nepodíval. Zůstali stát mlčky u dveří.

Irving šel k telefonu na stolku a zdvihl sluchátko. Když začal mluvit, pokynul Boschovi, aby zavřel dveře.

„Promiňte, pane,“ pronesl uctivě. „Už přijel tým z Hollywoodu. Jsou tady všichni a můžeme začít.“

Chvilku poslouchal, řekl „na shledanou“ a zavěsil. Úcta v jeho hlase a použití slova „pane“ Boschovi napověděly, že Irving mluvil s náčelníkem policie. Další kuriozita v případě navíc.

„Tak a je to,“ obrátil se Irving k čekajícím detektivům. „Je mi líto, že jsem vás sem, lidi, vytáhl, obzvlášť když jste neměli službu. Ale mluvil jsem s vaší nadřízenou, poručíkem Billetsovou, a od téhle chvíle jste vyjmuti ze střídání směn v hollywoodském oddělení, a to do té doby, dokud se budeme zabývat tímhle.“

„A co je přesně ‚to‘, čím se zabýváme?“ zeptal se Bosch.

„Delikátní situace. Vražda dvou občanů.“

Bosch si přál, aby se už konečně dostal k jádru věci.

„Šéfe, vidím se tu motat tolik lidí z kriminálky, že by mohli vyšetřovat případ Bobba Kennedyho pěkně znova od začátku,“ řekl a letmo pohlédl na Garwooda. „A to ani nemluví o těch nenápadných géniích z vnitřních záležitostí, co se tady potulují jak andělé strážní nad propastí. Tak přesně – co tady děláme? Co od nás chcete?“

„Nic složitějšího,“ odpověděl Irving. „Jednoduše předávám vyšetřování vám. Teď je to váš případ, detektive Boschi. Kriminálku z toho stáhnem, jakmile se vaši lidé dostanou do obrazu. Jak jste asi postřehl, k případu se dostáváte se

zpožděním. Je to nepříjemné, ale myslím, že pro vás takový handicap nic neznamená. Dobře vím, co umíte.“

Bosch na něj chvíli jen tak koukal, potom se znovu podíval na Garwooda. Kapitán stál bez pohnutí a nepřestával zírat do podlahy.

Bosch tedy položil zásadní otázku, která měla konečně vnést do téhle nepochopitelné situace jasno.

„Ten muž a žena ve voze lanovky – co je to za lidi?“

Irving pokýval hlavou.

„Byli – to je pravděpodobně přesnější výraz. – Byli. – Žena se jmenuje Catalina Perezová. Co je přesně zač a co dělala na Andělském letu, to ještě nevíme. Ale asi je to jedno. Vypadá to, že byla zrovna v nesprávném čase na nesprávném místě. To už bude na vás, abyste si to oficiálně ověřili. Každopádně s tím mužem se to má jinak. Byl to Howard Elias.“

„Ten advokát?“

Irving přikývl. Bosch slyšel, jak se Edgar nadechl a zadržel dech.

„Tohle je na beton?“

„Naneštěstí.“

Bosch se podíval za Irvinga a skrz okénko pokladny ven. Viděl přímo do vozu lanovky. Technici stále pracovali, právě se chystali vypnout světla, aby se podívali pomocí laseru po otiscích prstů. Pohled mu spočinul na ruce prostřelené kulkou. Howard Elias. Bosch pomyslel na všechny případné podezřelé, z nichž mnozí právě v tomto okamžiku postávají venku na stráži.

„Heleďte, nechtěl bych se mýlit,“ ozval se podrážděně Edgar, „ale když jde o vyšetřování týhle vraždy, asi se docela šikne, když si lidi všimnou, že nejsme v týmu všichni bílí, že jo? Nepočítáte s tím tak náhodou, šéfe?“

„Dávejte si pozor na jazyk, detektive,“ obořil se na něj Irving zlostně, čelistní svaly na lících vystouplé zadržovaným hněvem. „To, co říkáte, je nepřijatelné.“

„Koukněte se, šéfe, akorát chci říct, že jestli hledáte nějakého hodného černého ‚strýčka Toma‘, co by kopal za váš department, tak mě z toho vy...“

„To s tím nemá co dělat,“ přerušil ho Irving. „Ať se vám to líbí nebo ne, byl jste nasazen na tenhle případ. Očekávám,

a to od každého z vás, že se mu budete věnovat s maximální profesionalitou a pečlivostí. To hlavní, co vyžadují, jsou výsledky, zrovna tak jako náčelník policie. Všechno ostatní nic neznamená. Absolutně nic.“

Po krátké odmlce, během které Irvingovy oči sklouzly z Edgara na Riderovou a potom na Bosche, zástupce náčelníka pokračoval.

„U policie – slouží jenom jedna rasa,“ prohlásil pateticky. „Ani černá, ani bílá. Jedině rasa modrá – stvořená z modří našich uniforem.“

3

Proslulost, které se Howard Elias těšil jako právní zástupce ve věcech občanskoprávních, nezískal díky klientům, které zastupoval – ti by mohli být přinejlepším označeni jako podnikavci na samém okraji zákona, když ne přímo kriminálníci. Ale to, co učinilo Eliasovu tvář a jeho jméno známým v celém Los Angeles, bylo mistrné využívání všech možností médií, Eliasova zručnost, jak píchnout právě do zaníceného nervu rasismu ve městě, a v neposlední řadě skutečnost, že jeho právní praxe byla plně postavena na jediné odborné specializaci: HOWARD ELIAS versus LOS ANGELES POLICE DEPARTEMENT.

Za téměř dvě desítky let si zajistil více než komfortní živobytí tím, že v zájmu občanů, kteří se nějak dostali do konfliktu s LAPD, podával u soudu jednu žalobu za druhou. Elias žaloval řadové policajty, detektivy, náčelníka policie i samotnou instituci. Když obžalobu proti policejnímu oddělení předkládal soudu, nevybíravě páčil na všechny strany a mezi obžalovanými uvedl kohokoliv, byť jen vzdáleně spojeného s podstatou případu. Jestliže byla prchající osoba, podezřelá z vloupání, pokousána policejním psem, potom Elias zažaloval v zájmu zraněné osoby jmenovitě psa, jeho psovoda a všechny osoby psovi nadřízené od psovoda až k náčelníkovi policie. A aby snad toho nebylo málo, zažaloval ještě psovodova instruktora z policejní akademie a také krmiče provinivšího se psa.

Ve svých televizních „informačních vstupech“ i při „náhodných setkáních s médii“, což byly mistrné řízené tiskové konference na schodech Okresního soudu Spojených států, se Elias předváděl jako bdělý strážce lidských práv, jako osamělý hlas ozývající se proti zlořádu fašistické a rasistické

polovojenské organizace známé jako Losangeleské policejní oddělení. Jeho kritikům – a ti pocházeli od příslušníků policejního sboru v LA až k představitelům města a státním zástupcům – připadal Elias sám jako rasista, jako nemravný mravokárce, který pomáhá prohlubovat propast v již tak dost rozděleném městě. Elias byl pro ně bahno právního systému, šarlatán soudních síní, který může sáhnout do balíčku karet kamkoli a vždycky vytáhne rasovou kartu.

Eliasovi klienti mívali obvykle tmavou pleť. Vedl si více než obratně v úloze mluvčího veřejnosti a dokonale ovládal selektivní používání faktů. Díky těmto schopnostem dokázal ze svých klientů stvořit hrdiny losangeleského lidu, symbolické oběti svévolné policie, která se vymyká každé kontrole. Mnozí z obyvatel jižní části města mu připisovali zásluhu za to, že sám a bez pomoci drží celý losangeleský policejní sbor v šachu, aby se vůči občanům nechoval jako okupační armáda. Howard Elias byl jedním z mála lidí ve městě, kteří byli v jednotlivých městských čtvrtích, a to ve stejnou dobu, buď vroucně oslavováni, nebo nenávislně zatracováni.

Ale jen pár lidí ze všech těch Eliasových ctitelů vědělo, že celá jeho advokátní praxe stojí na jednom jediném paragrafu zákona. Podával žaloby výhradně k federálnímu soudu a podle ustanovení Zákoníku občanského práva Spojených států amerických si mohl své poplatky – za každý soudní proces, který vyhrál – naučtovat městu Los Angeles.

Prohra Rodneyho Kinga, zpráva Christopherovy komise, která bezprostředně po Kingově procesu ostře kritizovala LAPD, a rasovou nevoli vzbuzující proces s O. J. Simpsonem vrhaly na práci policie stín, který Elias obratně nechával dopadat na každou svoji žalobu. A tak pro něj nebylo nijak těžké vyhrávat u soudu spory vedené proti Losangeleskému policejnímu oddělení a přimět porotu, aby v rozsudku požadovala alespoň symbolickou úhradu škod žalující straně. Nikdy si žádný z porotců neuvědomil, že svými rozsudky umožňuje, aby Elias naučtoval městu a jeho daňovým poplatníkům, tedy i jim, stovky tisíc dolarů za právní poplatky.

Případ psího kousnutí, který se stal přímo učebnicovým případem Eliasovy advokátní praxe, posoudila porota jako násilné poškození práv žalující strany. Ale protože žalující stranou byl zloděj s dlouhým rejstříkem trestů, porota mu

přířkla náhradu způsobené škody ve výši jednoho dolaru. Záměr poroty byl jasný – spíše poslat vzkaz policejnímu oddělení než nechat kriminálního zbohatnout. Ale tohle Elias se nezajímalo. Výhra jako výhra. Podle federálních předpisů potom předložil městu účet na 340 000 dolarů za právní poplatky. Město spustilo povyk a nechalo účet překontrolovat, ale i pak to pořád dělalo více než polovinu požadované částky. Porota vsutku věřila – jako poroty před ní i po ní – že ušetřila policii morální tašku, ale netušila, že v podstatě platí za Eliasovy půlhodinové televizní vstupy na Channel Nine, za jeho auto značky Porsche a prvotřídní obleky, v nichž se objevoval v soudní síni, i za jeho okázalý dům na Baldwin Hills.

Elias samozřejmě nebyl jediný. Ve městě byly tucty advokátů, kteří se specializovali na spory s policií ve věcech občanskoprávních a dolovali finance ze stejného federálního ustanovení, jež jim umožňovalo tahat z městské pokladny částky daleko převyšující náhrady škod jejich klientům. Ne všichni byli ale tak cyničtí a motivováni pouze penězi. Eliasovy soudní procesy, i procesy těch ostatních, vnesly do činnosti losangeleské policie také pozitivní změny. To museli uznat i jejich nepřátelé – sami policisté. Například potom, co tyto občanskoprávní spory upozornily na nadměrně vysoký počet úmrtí příslušníků menšin, přestala policie praktikovat svou běžnou metodu – deptat podezřelé používáním obojku. Soudní procesy se také zasloužily o zlepšení podmínek a bezpečnosti v místních vězeních. Soudy se zabývaly dalšími a dalšími případy a občanům se otevřela schůdná cesta, jak podat stížnost na hrubé zacházení ze strany policie.

Nikdo z ostatních advokátů ovšem nesahal Eliasovi ani po ramena. Měl mediální šarm a dar řeči jako herec. Taky se zdálo, že co se týče výběru klientů, neuplatňuje žádná kritéria. Zastupoval překupníky drog, kteří si stěžovali, že byli týráni při výslechu. Zloděje, kteří okradli chudáky, ale ohrazovali se proti tomu, že byli při pronásledování zbiti policií. Lupiče, kteří stříleli po svých obětech, ale řvali faul, když na obrátku policie postřelila je. Eliasův oblíbený výrok – používal ho jako leitmotiv při svých televizních vystoupeních a kdykoliv se mu kamera podívala do tváře – byl ten, že zneužití moci je zneužití moci bez ohledu na to, že obětí byl